

Dilluns

No volem remuntades històriques

Antoni Dalmases

No és arriscat ni temerari, profetitzar, a aquestes alçades del campionat, que aquest any tampoc no guanyarem la lliga. És temps de sequera i el fet que fins ara ens hagi estat permès d'anar trampejant la situació, no vol dir pas que somniem truites: sabem que els miratges són miratges. Seré sincer: res no em faria tan feliç com equivocar-me, i em comprometo a no parlar mai més de Johan Cruyff (fins que no torni), si es produeix la imprescindible quantitat impensable de casualitats miraculoses que ens acabin donant el títol.

Perquè, i aquesta és justament la nostra desgràcia, ara ja no ens el guanyaríem: ens l'haurien de donar. El que resulta insostenible i allunyat de tota raó lògica és que no l'haguem guanyat ja, a hores d'ara, que avui (quan escric això, a finals de març, anem empatats a punts amb el Betis i a nou d'ells") no els portem a tots una dotzena llarga de punts i un golaverage d'escàndol. Per què s'ha produït aquest desfament entre la lògica i la realitat? Miraré d'explicar-lo i explicar-me'l.

Com tants axiomes matemàtics, el que diu que l'ordre dels factors no altera el valor del producte no és cert, aplicat a la qüestió que ara ens ocupa. Tenim els factors, una llista llarga de factors de qualitat indiscutible. Vull dir que tenim uns jugadors que, agafats d'un en un, són un compendi de futbol que gairebé no té parió enlloc. Què passa, doncs, amb els minyons, que no encerten a tocar-la com caldria? La resposta la sap tothom, menys el qui els col·loca: estan mal posats, els factors estan desordenats i ofereixen un producte que no es correspon en absolut amb la qualitat que hom pot esperar-ne.

El mal, però, és que ens estem acostumant malament i acabarem per creure que tenim un equip que funciona perquè és capaç de fer això que els periodistes esportius (una colla de savis, a fe!) anomenen "remuntada històrica", marcant-li cinc gols a l'Atlético de Madrid, després d'anar perdent per 0 a 3.

A veure, anem a pams i recuperem el nord, si volem navegar amb una mica de sentit comú. Des de quan ens hem d'empassar la roda de molí que tenim un equip per fer "remuntades"?

Els equips que han de jugar a remuntar són els altres, l'Oviedo i l'Hèrcules, per posar dos casos que la història certifica. Aquella bona gent sí que estaven per la feina de remuntar: venien aquí a endur-se un cabasset de gols, amb la idea que els en fessin els menys possibles i feer-ne algun si podien. Però quan van descobrir que se'n podien anar fent, van seguir marcant fins

MARCS I NOTLLURES
Berrocàl
Gràcia, 140 baixos • 08201 SABADELL
Telèfon 725 81 42

INTEL·LECTE
GALERIA D'ART
Pedregar, 10
Telèfon 726 51 22
08202 SABADELL

JOIERIA SENSERRICH
de Teresa Senserrich
CASA FUNDADA EN 1882
Sant Quirze, 17 • Telèfon 725 75 96
08201 SABADELL

que l'àrbitre, que no pas els nostres jugadors, eh?, els va dir que prou i va xiular el final. Vull dir que aquells i tants altres sí que són equips per fer "remuntades". De "remuntades", aquesta temporada, nosaltres ja n'hem hagut de fer dues (l'altra al camp del Betis: mitja part: 2 a 0; final: 2 a 4) i no crec que siguin històriques. L'única "remuntada" que mereix el qualificatiu d'històrica va ser la que ens clavà l'Hèrcules a nosaltres: de 2 a 0, a 2 a 3! Quan siguin vellets i parlin amb els seus néts incrèduls, els jugadors de l'equip d'Alacant potser no tindran el vídeo de la seva remuntada, però hem d'admetre que fou molt més heroica que cap de les nostres.

Perquè nosaltres no tenim un equip de manobres, no hem acumulat un munt de joies de l'art futbolístic perquè remuntin res, sinó perquè massacin, anorreïn, esborrin del mapa els oponents, s'inflin de jugades precises sense que els contraris l'ensumin i les rematin amb gols inapel·lables.

Per això, el seguidor pot sentir-se enfadat i molest, pel fet que ens vulguin fer creure que la grandesa del futbol és treure al camp a pasturar una fúria desordenada, un huracà barroer, un camp qui pugui i marquem com sigui. És clar que m'agrada guanyar, és clar que vaig estar content; no es tracta d'això, és que, per a mi, necessitar una remuntada, amb l'equip que tenim és, simplement, un escàndol i una enorme presa de pèl. Ens haurien de tenir por i resulta que només comencen a témer que ens enfadem quan ja ens han clavat uns quants mastegots.

I el pundonor dels jugadors? I la mostra de coratge que varen donar?, preguntarà algú. No, tampoc no hi estic d'acord. El coratge i el pundonor són, certament, virtuts encomiables en qui no té res més a oferir. Nosaltres volen bon joc, volem bons resultats que s'esdevinguin com a conseqüència del bon joc. I, en tot cas: on era el coratge i el pundonor, quan els altres anaven marcant? En què pensaven els nostres minyons, mentre la "troupe" destrallera del Gil i Gil els bufetejava i ens bufetejava a tots? Per quin motiu varen permetre que allò, que no és més que una colla de galopadors de joc ras i patada al cap, semblés un equip de futbol? Es limitaren a posar les coses al seu lloc (ja tocava: a vegades no han fet ni això). Però, d'aquí a pensar que ja tenim equip, n'hi va un tros, no fotem!

Si al principi profetitzava que no guanyarem la lliga és, justament, perquè tenim un equip que no pot dedicar-se a remuntar i que, ja és ben clar, no ho farà gaire sovint. Per això no guanyarem la lliga, perquè sempre els faltará temps per a la "gesta", com ja ha passat alguna vegada. Si es dediquessin a jugar i fer gols no els caldria remuntar res, guanyarien els punts i "ells" ens haurien de mirar amb prismàtics, a la classificació. Però han decidit convertir, als nostres ulls, les ordes visitants en equips i especialitzar-se en remuntades. Total: una estafa.

Postal Binibeca (Menorca)

David Serrano i Blanquer

L'

alba despunta. L'aire és lleuger i fresc, afable. Flaireja a olivera i farigola. Algun gall senyoreja, conscient de l'espurna de sol que treu el nas a l'horitzó, net i clar.

L'aigua, cristal·lina, acompanya suaument el silenci i la cadència de l'escuma que s'ajoca sobre l'escassa sorra negrenca.

Unes barques recorden llur passat mariner, convertit ara en estiuieg calmat i sibarita. Sura a l'ambient el ressò de velles històries de llops de mar entre sargits de xarxes i olors de brous salabrosos.

Laberint blanc de carrerons arrecerats, coberts, acollidors, amarats ja d'esteles de cafè roent. Les passes ressonen en el sòl enrajolat, dibuixant línies serpentejants, fetes fonedisses per arreu, entre escales de fusta de fusta impossibles, parterres mediterranis, recers ombrívols, balcons marítims i penells immòbils.

Estil arabitzant de reminiscència empordanesa; regust planià. Síntesi perfecta: mestissatge...

